

**Про бригадира колії Львівської дистанції Івана Яводчака – фольклориста та етно-музиканта, який досконало грає на автентичних музичних інструментах, зокрема на дримбі, трембіті, теленках, я дізналася від музикознавця, колекціонера фольклорних музичних інструментів Любомира Кушлика. Власне Іван Миколайович як досвідчений дримбар брав участь у зйомках відеофільму “Дримба” з нагоди 150-річчя Львівської залізниці, а Любомир Миколайович був консультантом фільму.**



У Музеї історії Львівської залізниці разом із завідувачем Романом Патиком із цікавістю переглянули цей фільм, копія якого відтепер зберігається у музеї. Фільм знімався у селі Бітля Турківського району, що на Львівщині, у місті Турка та у Львові. З одним із головних його героїв – Іваном Яводчаком – “Львівський залізничник” вирішив познайомитися ближче.

Бригадира колії Івана Яводчака я застала на роботі – на дільниці станції Персенківка, тут же знаходиться службове приміщення, де він мешкає разом із дружиною-залізничницею. Іван Миколайович почав тут працювати ще у 1978 році і трудиться на цій дільниці нині. Щоправда, спочатку був монтером колії, а через три роки став бригадиром. Сьогодні бригада Івана Миколайовича – це 9 працівників, які обслуговують понад 30 км залізничних колій разом із під'їзнями на станції Персенківка.

– Колектив змінюється, одні не витримують ритму роботи, комусь така робота не до душі, хтось іде на пенсію, – розповідає Іван Миколайович. – Свого часу у моїй бригаді працювало 5 жінок, які справно виконували нелегку чоловічу роботу. Трудилася впродовж 30 років у бригаді монтером колії й моя дружина Ганна Юрївна, згодом була сигналістом у лабораторії дефектоскопії Львівської дистанції колії, а нині – уже на заслуженому відпочинку.

**– Яку роботу виконує бригада зараз?**

– Наша бригада в основному займається поточним ремонтом та утриманням колії, її перешивкою і виправкою, заміною шпал, докручуємо болти на стрілочних переводах

і коліях тощо. Словом, виконуємо поставлені керівництвом завдання, незважаючи на те, що бракує матеріалів. Тому у цьому плані сьогодні працювати значно складніше, ніж колись. Та робота на колії мені подобається, і я, як кажуть, уже “прикипів” до неї серцем, як і до народної пісні та автентичної дримби чи трембіти.

**– Звідки така любов до автентичної музики?**

– Народився я у співучому бойківському краї – у селі Бітля на Турківщині, де здавна шанували бойківську пісню, традиції карпатського краю. Сім'я наша співуча, було нас у батьків шестеро, зараз лишилося двоє – я і старший брат Богдан, музикант, викладач музики. Дуже любив співати наш батько, тож і ми з дитинства виростили разом із народною піснею, тоді у нашому селі чи не кожен грав на дримбі, згодом чомусь це призабулося. Я самотужки почав оволодівати грою на дримбі і вже у п'ятому



– Крім дримби, досконало володію грою на трембіті, теленках, тому за можливості долучаюся до участі у різних фольклорних фестивалях, насамперед на Бойківщині, які проводяться щочотири роки. Завдяки знайомству з музикознавцем, колекціонером автентичних музичних інструментів Любомиром Кушликом, у колекції якого налічується понад 800 інструментів, беру участь у різних мистецьких акціях. Наша співпраця з паном Любомиром триває впродовж багатьох років, і я щасливий, що можу у такий спосіб бути корисним людям. Люблю також співати, тому разом із дружиною співаємо у церковному хорі.

**– Розкажіть про зйомки фільму.**

– Мені сподобалося зніматися у фільмі. Зйомки відбувалися у кузні села Бітля, потім на Львівському залізничному вокзалі. Персонажем фільму був і Микола Степаник, майстер із виготовлення дримб із дерева, зокрема із тиси. Щоправда, дерев'яні дримби

## Àóøà “ì ðèèèì ÷èà” äî êî ì³;, à ñàððöà – äî ãðè ãè è òðàì á³òè...”

класі залучив до гри на цьому інструменті двоюрідного брата Мирона Федоріва, так було створено у школі ансамбль дримбарів. Учитель музики підтримав наші поривання до автентичної музики, невдовзі долучилися до нас й інші хлопці. Мене зацікавила справа виготовлення дримб із металу, усю необхідну інформацію з цього питання віднайшов у давній книжці про Бойківщину. На районному огляді народної художньої самодіяльності наш ансамбль зайняв перше місце, і вже з цього моменту можна



вважати, що розпочалася творча кар'єра ансамблю дримбарів. Нас почали запрошувати не лише на районні огляди художньої самодіяльності, але й на обласні, республіканські до Києва. Ансамблем дримбарів настільки зацікавилися, що нас почали запрошувати на різні свята та фестивалі, згодом у нашому ансамблі з'явилися скрипка, сопілка, баян і бубен. Тобто розпочата у 1967 році творча кар'єра з кожним роком набирала обертів – наш ансамбль, керівником якого упродовж багатьох років я був, побував із концертними програмами в республіках Прибалтики, Польщі. Коли вже працював на залізниці, щосуботи поспішав у Бітлю, де відбувалися репетиції, одночасно виготовляв у кузні

дримби. Тоді навіть було знято фільм, де звучать мелодії на дримбі у виконанні нашого ансамблю, а бойки танцюють “Танець на бочці”. Це дуже красивий танок: на високій бочці танцює молода пара у бойківських костюмах, а навколо неї танцюристи водять два хороводи у різні боки. Я був вражений, коли не так давно знову бачив цей сюжет, який доволі часто тепер транслюється на львівському телебаченні. Я й зараз, коли приїжджаю у рідне село, виготовляю дримби, які різні за розмірами, а отже, і різні за тембром звучання.

**– Чи продовжуєте й сьогодні долучатися до пропагування автентичної музики?**

щасливим, бо все своє життя роблю те, що люблю – працюю на колії і граю на дримбі та інших музичних інструментах. Усе це і є моїм життям, моїм покликком душі і серця.

Іван Миколайович розповів, що тягнулися до музики й двоє його синів. І хоча й не стали музикантами, але музика допомагатиме їм у пастирській місії.

– Яким би складним не було нинішнє життя, але з мелодіями трембіти і дримби жити веселіше, завжди є надія на краще, – переконаний Іван Яводчак.

Спілкувалася  
Оксана ПОДОЛЬСЬКА  
Фото автора та зі сімейного альбому  
Івана Яводчака

**Нещодавно 40 ветеранів війни та праці Львівської залізниці побували на відпочинку та оздоровленні у лікарні села Клубівка Ізяславського району Хмельницької області – на батьківщині Героя України, Міністра транспорту і зв'язку Георгія Кірпи.**

Упродовж перебування ветерани відчували доброзичливе та чуйне ставлення всього персоналу.

## Гàçàáóòíÿ ìîäîðîæ ó Êèóá³àèó

Ветерани залюбки спілкувалися з односельцями Георгія Кірпи, які з особливою повагою та гордістю згадують свого земляка.

Відвідали у Клубівці і музей-садибу Георгія Кірпи, екскурсію для ветеранів провів його двоюрідний брат Євген, який розповів про Георгія Миколайовича. Кожен із

ветеранів поділився своїми спогадами про роботу під керівництвом Георгія Кірпи на Ужгородському, Рівненському відділках, коли він обіймав посаду керівника Львівської залізниці, Укрзалізниці та Міністра транспорту та зв'язку. Ветерани поклали вінок подяки до пам'ятника Георгію Кірпі та при-

брали територію біля пам'ятника і у дворі лікарні.

За час перебування у лікарні всі здружилися між собою, тож коли настав час їхати, прощались зі сльозами на очах.

Від імені усіх ветеранів висловлюємо подяку головному лікарю лікарні Василю Михайловичу

Борисюку, лікарю-невропатологу Тетяні Іванівні Іщенко і всьому колективу медичної установи за чуйне ставлення до ветеранів. Щірі слова подяки і керівництву Львівської залізниці, голові Ради ветеранів Рудольфу Івановичу Павліку, головам Рад ветеранів усіх дирекцій залізниці за організацію поїздки у Клубівку.

Омелян ЗУБАКА,  
голова Ради ветеранів  
локомотивного депо Мукачєво